

Sygn. akt **II AKa 79/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SA Janusz Jaromin (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 r. sprawy

1) **S. B.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

2) **K. L.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora co do obu oskarżonych i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt II K 26/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje prokuratora i obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne,

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza im opłaty S. B. w kwocie 1300 (tysiąc trzysta), K. L. 800 (osiemset) złotych za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 79/14

UZASADNIENIE

S. B. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28.01.2001r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód M. (...) nr rej. (...) o wartości około 90.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę P. B.,

II. w okresie od 24.10.2002r. do 31.07. 2003r. w L., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z dokonywaniem kradzieży luksusowych samochodów, legalizacją ich pochodzenia, oraz zbywaniem ich w całości i w częściach,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

III. w okresie od 13.11.2002r. do 31.07. 2003r. w L., będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, działając czynem ciągłym w warunkach z góry powziętego zamiaru oraz w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie stałe źródło dochodu z popełniania przestępstw, nabył od A. Ł. i innych osób 10 pojazdów o łącznej wartości szkody 1.554.750 zł, o których wiedział, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, i tak:

- w dniu 13.11.2002r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości około 98.750 zł., o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę N. K.;
- w dniu 26.01.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 130.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę M. M.;
- w dniu 18.04.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej.(...)o wartości nie mniejszej niż 100.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonej osoby;
- w dniu 05.05.2003r. w L. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 200.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę V. (...).G. W.;
- w dniu 13.05.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 173.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę V. (...).G. W.;
- w dniu 13.05.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 180.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę V. (...).G. W.,
- w dniu 14.05.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 161.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę V. (...).G. W.;
- w dniu 12.06.2003r. w L. nabył od A. Ł. i innych osób, samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 180.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę T. O.;
- w dniu 18.07.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki (...) (...) nr rej. (...) o wartości około 112.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę M. L.;
- w dniu 31.07.2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej.(...) o wartości około 220.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę W. B.;

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

K. L. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od połowy kwietnia 2003r. do końca sierpnia 2003r. w G. oraz na terenie powiatu (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie

przestępstw związanych z dokonywaniem kradzieży luksusowych samochodów, legalizacją ich pochodzenia, oraz zbywaniem ich w całości i w częściach,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. w okresie od połowy kwietnia 2003r. do końca sierpnia 2003r. na terenie powiatu (...), działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej nabył od A. Ł. i innych osób 5 samochodów o łącznej wartości 580.790,00 zł, o których wiedział, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, przy czym wartość nabytego mienia uznać należy za znaczną i tak:

- w kwietniu 2003r. na terenie powiatu (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości około 53.790 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Landu S.;
- w lipcu 2003r. na terenie powiatu (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki S. (...) nr rej. (...) o wartości około 112.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę J. D.;
- na przełomie lipca i sierpnia 2003r. na terenie powiatu (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 135.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę H. T.;
- w sierpniu 2003r. na terenie powiatu (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 120.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę P. S.;
- w sierpniu 2003r. na terenie powiatu (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki F. (...) nr rej. (...) o wartości około 160.000 zł, o którym wiedział, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę D. B. (1);

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 15 października 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 26/11 uznała oskarżonego S. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przyjmując, że miał on miejsce na przełomie stycznia i lutego 2001r. i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn z art. 258 § 1 k.k. zarzucony S. B. w punkcie II części wstępnej wyroku. Wyżej wymienionego oskarżonego uznał również za winnego tego, że w okresie od 13 listopada 2002r. do sierpnia 2003r. na terenie województw (...) i (...), w tym w L. i jego okolicach oraz w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nabył od A. Ł. i innych osób 10 samochodów o łącznej wartości 1.454.750 zł, co stanowi znaczną wartość, o których wiedział, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, i tak:

- w listopadzie 2002r. w okolicach miejscowości O. koło L. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości około 98.750 zł. pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 13 listopada 2002r. na szkodę N. K.;
- w styczniu 2003r. w S. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 130.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w okresie od 25 do 26 stycznia 2003r. w G. na szkodę M. M.;
- w kwietniu 2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób bliżej nieokreślony samochód marki A. (...) o nieustalonej wartości, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 18 kwietnia 2003r. w S. na parkingu położonym przy ul. (...);

- w maju 2003r. w S. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 200.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 5 maja 2003r. w G.. na szkodę V. (...).G. W.
- w maju 2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 173.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 13 maja 2003r. w Z. na szkodę V. (...).G. W.;
- w maju 2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 180.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 13 maja 2003r. w D. na szkodę V. (...).G. W.;
- w maju 2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 161.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 14 maja 2003r. w K. na szkodę V. (...).G. W.;
- w czerwcu 2003r. w S. nabył od A. Ł. i innych osób, samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 180.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 12 czerwca 2003r. w S. na szkodę U. S.;
- w lipcu 2003r. w S., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości około 112.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 18 lipca 2003r. w G.. na szkodę M. L.;
- na przełomie lipca i sierpnia 2003r. w L., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 220.000 zł, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej dnia 31 lipca 2003r. w Ł. na szkodę W. B.

i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 50 (pięćdziesiąt) zł. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S. B. w punktach I i III wyroku kary pozbawienia wolności Sąd meriti połączył i jako łączną wymierzył S. B. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Następnie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. B. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarzył postępowanie karne o czyn z art. 258 § 1 k.k. zarzucony K. L. w punkcie IV części wstępnej wyroku. Oskarżonego K. L. uznał za winnego tego, że w okresie od połowy kwietnia 2003r. do końca sierpnia 2003r. na terenie powiatu (...) w okolicach miejscowości D., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od A. Ł. i innych osób 5 samochodów o łącznej wartości 580.790 zł, co stanowi znaczną wartość, o których wiedział, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego i tak:

- w kwietniu 2003r. w okolicy D., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości około 53.790 zł, pochodzący z dokonanej w nocy z 14 na 15 kwietnia 2003r. w G. kradzieży z włamaniem szkodę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Landu S.;
- w lipcu 2003r. w okolicy D., nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki S. (...) nr rej. (...) o wartości około 112.000 zł, pochodzący z dokonanej w okresie od 4 do 5 lipca 2003r. w K. kradzieży z włamaniem na szkodę J. D.;
- na przełomie lipca i sierpnia 2003r. w okolicy D. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 135.000 zł, pochodzący z dokonanej w okresie od 28 do 29 lipca 2003r. w K. kradzieży z włamaniem na szkodę H. T.;
- w sierpniu 2003r. w okolicy D. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości około 120.000 zł pochodzący z dokonanej w dniu 15 sierpnia 2003r. w K. kradzieży z włamaniem na szkodę P. S.;
- w sierpniu 2003r. w okolicy D. nabył od A. Ł. i innych osób samochód marki F. (...) nr rej. (...) o wartości około 160.000 zł, pochodzący z dokonanej w dniu 19 sierpnia 2003r. w K. kradzieży z włamaniem na szkodę D. B. (1)

i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i oraz 50 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 50 zł. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. L. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. L. kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 marca 2005 r. do dnia 6 kwietnia 2005r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po połowie przypadających na nich kosztów sądowych, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu S. B. opłatę sądową w wysokości 1300 zł, a oskarżonemu K. L. opłatę sądową w wysokości 800 zł, ustalając na podstawie art. 630 k.p.k., że wydatki w części umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny na niekorzyść oskarżonych. Orzeczeniu zarzucił rażąca niewspółmierność - łagodność wymierzonej oskarżonym kary grzywny tj. S. B. w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych, a wobec K. L. kary grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek przyjmując 50 (pięćdziesiąt) złotych za stawkę - w sytuacji , gdy okoliczności sprawy, stopień zawinienia, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, ich motywacja, rodzaj naruszonego dobra - mienie, wysokość korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa, a przede wszystkim cele kary, a tym samym zadania prewencji ogólnej oraz indywidualnej - przemawiają za tym aby orzec wobec wymienionych oskarżonych surowsze kary grzywny. Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary grzywny, poprzez jej orzeczenie w wymiarze: wobec S. B. 200 stawek dziennych po 100 zł wysokość stawki a wobec K. L. 100 stawek dziennych po 100 zł wysokość stawki.

Powyższy wyrok w części dotyczącej S. B. w całości zaskarżył jego obrońca. Orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających na nie zasadniczy wpływ, polegający na uznaniu winy S. B., w sytuacji braku dostatecznych ku temu dowodów, pojawiające się zaś wątpliwości, w szczególności dotyczące wiarygodności zeznań A. Ł. rozstrzygając na niekorzyść oskarżonego. Formułując taki zarzut apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od analizowanego wyroku wywiódł również obrońca K. L. w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. w zakresie pkt. VII, VIII, IX oraz X części dyspozytywnej wyroku. Orzeczeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony K. L. nabył od A. Ł. i innych osób 5 samochodów o łącznej wartości 580.790 zł o których wiedział, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, a ponadto zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego wątpliwości co do tego, czy oskarżony K. L. w jakimkolwiek zakresie, w tym wskazanym w zarzutach brał udział w działalności przestępczej grupy, do której należał m. in. A. Ł. oraz art. 7 k.p.k. polegającą na wadliwej ocenie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadka koronnego A. Ł. polegającą na pominięciu szeregu okoliczności mających wpływ na ocenę tej wiarygodności, a w szczególności występujących w treści jego zeznań istotnych sprzeczności dotyczących przebiegu zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia. Wobec tak sformułowanych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. L. od popełniania zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora i obrońców okazały się oczywiście bezzasadne.

W pierwszej kolejności należało rozważyć zarzuty zgłoszone przez obrońców oskarżonych. Apelacje te, jako skierowana co do winy, były bowiem środkami odwoławczymi dalej idącymi. Apelacje obrońców nie podnosiły zarzutów skierowanych ani przeciwko sposobowi procedowania przez sąd pierwszej instancji, ani dotyczących kompletności materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia Sądu meriti. Ponieważ Sąd odwoławczy również z urzędu nie dopatruje się jakichkolwiek uchybień tego Sądu w sposobie prowadzenia postępowania, jak również uznaje

przeprowadzony przewód sądowy za kompletny, należało przejść do oceny orzeczenia pod względem merytorycznym – trafności oceny dowodów, przypisania oskarżonym sprawstwa oraz szeroko rozumianego orzeczenia o karze.

Ocena instancyjna zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd pierwszej instancji nie popełnił błędu dokonując takich, a nie innych ustaleń. Sąd ten ocenił materiał dowodowy w całości, zgodnie z nakazem wyrażonym w art. 410 k.p.k., przy czym stanowisko swoje należycie i wszechstronnie uzasadnił. Uzasadnienie wyroku jest kompletne, klarowne i pozwala w pełni odtworzyć proces myślowy sądu pierwszej instancji. Dokonując ocen materiału dowodowego sąd ten nie przekroczył zasad swobodnej oceny. Z tymi ocenami sąd odwoławczy zgadza się w pełni.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzut obrazu art. 5 §2 k.p.k. podniesionego przez obrońcę K. L.. Zarzut ten jest niezasadny, gdyż Sąd Okręgowy w swym uzasadnieniu był stanowczy i nie powziął wątpliwości, co do winy i sprawstwa wyżej wymienionego oskarżonego. Skarżący błędnie interpretuje zasadę in dubio pro reo, bowiem nie można stawiać zarzutu obrazu tej zasady, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 §2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego typu wątpliwości, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów niniejszej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia mogą być jedynie rozstrzygane na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd orzekający w granicach sędziowskiej swobody oceny wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (vide: m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29.05.2008r., sygn. V KK 99/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 02.02.2002r., sygn. 207/03, wyrok Sądu Najwyższego z dn. 11.10.2002r. sygn. V KKN 251/01).

W dalszej kolejności należy odnieść się zatem do zarzutu podnoszonego przez obu obrońców, a mianowicie obrazu przepisu prawa procesowego art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji miał naruszyć ten przepis poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka koronnego A. Ł.. Obrońca S. B. podstawą swojej argumentacji uczynił tezy z orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (w sprawie II AKa 431/00 w wyroku z dnia 6 listopada 2000 r., nie publ.). Należy w pełni zaakceptować wskazówki poczynione w ww. orzeczeniu. Niemniej jednak nie można powiedzieć, że Sąd Okręgowy nie kierował się nim w niniejszej sprawie. Jak to będzie bowiem wykazane poniżej, zeznania A. Ł. były potwierdzone innymi dowodami, były spontaniczne, złożone na początkowych etapach postępowania, świadek ten nie był zainteresowany obciążaniem oskarżonych, a ponadto zeznania te były konsekwentne, zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych na różnych fazach postępowania. Nie można zatem zgodzić się z obrońcami, że A. Ł. był osobą niewiarygodną. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, o wiarygodności świadka koronnego świadczył szereg istotnych przesłanek.

A. Ł. pierwsze obciążające oskarżonych zeznania złożył zaledwie kilka miesięcy po dokonaniu ostatnich kradzieży. Już wówczas, jeszcze przed uzyskaniem statusu świadka koronnego, wyraźnie wskazywał, że S. B. i K. L. byli jednymi z paserów odbierających skradzione samochody (vide np. k. 2750). Takie zeznania były przez świadka konsekwentnie podtrzymywane również i na dalszych etapach postępowania.

Zauważyć należy, że A. Ł. był obdarzoną dobrą pamięcią, na co wskazują zeznania chociażby S. Z., czy J. F. (k.6713-6714). Starał się on rzetelnie odtworzyć i przedstawić tylko zapamiętane fakty. Ponadto, gdy A. Ł. nie był pewien danych okoliczności, wyraźnie to akcentował, a gdy dochodził do wniosku, że się pomylił prostował swoje zeznania. W ten sposób stanowczo wykluczył dokonanie wielu przestępstw, choć nic nie stało na przeszkodzie by przypisać je któremuś z oskarżonych. Taką postawę świadka koronnego obrońca K. L. próbuje natomiast zakwalifikować jako okoliczność przemawiającą przeciw wiarygodności A. Ł.. Na poparcie swoich twierdzeń apelujący podnosi okoliczności związane z samochodem S. (...) o nr(...), który w świetle pierwotnych zeznań świadka miał być przekazany dla ww. oskarżonego, jednak na dalszym etapie postępowania okazało się, że zbyto go innej osobie. Podkreślić należy, że przypadek ten dotyczył jedynie jednego z kilku samochodów. Tym samym wobec tylu kradzieży dokonanych przez A. Ł., mógł on pomylić się co do takiego niewielkiego elementu całej sprawy. Sąd Okręgowy w tej kwestii słusznie zauważył zatem, że: „Nie można przy tym, z faktu sprostowania wcześniejszych zeznań, wywodzić

dążenia do pomówienia oskarżonych i ukrycia roli innych osób” (k. 7010) zwłaszcza, że jak będzie to wykazane niżej, A. Ł. nie miał żadnych korzyści i celów w takim właśnie działaniu.

Zeznania świadka koronnego cechowały się obiektywnością, gdyż nie umniejszały on swojej roli w przestępczym procederze. Były ponadto szczegółowe, racjonalne i konsekwentne. A. Ł. możliwie dobrze pamiętał okoliczności dokonywanych kradzieży, czy osoby mu towarzyszące. Był w stanie określić kolory skradzionych pojazdów i powiązać je z numerem rejestracyjnym. Potrafił wskazać również miejsca, gdzie przetrzymywano skradzione samochody. Wszystkie te kwestie były niejako obudowane i potwierdzone licznymi dowodami. Wielu bezpośrednich świadków potwierdziło chociażby okoliczności, sposób, miejsce i osoby uczestniczące w kradzieży. Wymienić tu można: M. P., W. B., W. Z., H. T., J. D., Z. M., D. K. (1), czy P. B.. Zeznania A. Ł. są również zbliżone w swej treści z zeznaniami innych członków grupy przestępczej, takich jak A. F., D. B. (2) (P.), J. F., czy S. Z.. Świadek koronny wielokrotnie wykazał się dobrą pamięcią odnośnie okoliczności, sposobu i miejsc dokonania kradzieży. Można tu chociażby wskazać kradzież zimą 2003 r. w G., gdzie opisany przez A. Ł. proceder kradzieży pojazdu znalazł potwierdzenie w oględzinach miejsca zdarzenia i szkicu wówczas sporządzonym (k. 2188-2191 akt oznaczonych literą – tom. L). Protokół zatrzymania rzeczy i opinia specjalistyczna Laboratorium Kryminalistycznego (k. 1530, 1538-1539, 1541) potwierdziły, szczegółowe relacje co stało się z pojazdem skradzionym Ministerstwu Landu S., przekazany następnie K. L., który zatrzymał silnik i zawieszenie pojazdu, a resztę porzucił w lesie (k. 2494, akt o sygn. II K 332/05). Podobnie opinia dotycząca samochodu o numerze rejestracyjnym (...) (k. 5032-5036), który od S. B. zakupił J. M., dowodzi, że ten pojazd składał się z części samochodu skradzionego wcześniej przez A. Ł.. Eksperymenty procesowe pozwoliły wykazać, że świadek koronny, był pod domem S. B. oraz umożliwiły sprawdzenie zbieżności sposobu dokonanych kradzieży, z opisem zaprezentowanym przez A. Ł.. Świadców T. B., H. B., W. C., D. K. (2), K. K., I. O. oraz wizja lokalna potwierdziły fakt przechowywania skradzionych samochodów w miejscach wskazanych przez A. Ł.. Tak podbudowana, rzetelna i kompleksowa relacji A. Ł. w konsekwencji została zwieńczona przekonaniem sądu i skazaniem członków zorganizowanej grupy przestępczej. Skoro zatem, świadek koronny był w stanie z taką dokładnością opisać okoliczności kradzieży, osoby w nich uczestniczące i miejsce przechowywania skradzionych samochodów to logicznym jest, że mógł pamiętać, dla kogo były przeznaczone poszczególne pojazdy. Zatem wiedza A. Ł. na temat funkcjonowania grupy przestępczej w której on uczestniczył nie ograniczała się tylko do kwestii dokonywania kradzieży, ale obejmowała cały przestępczy proceder, ze wszystkimi współsprawcami, pomocnikami, pośrednikami i w końcu również z samymi paserami.

Za wiarygodnością zeznań świadka koronnego przemawia również, fakt że znał on oskarżonych i był bezpośrednio obecny przy niektórych przekazaniach skradzionych samochodów. Można tu wskazać chociażby dostarczenie M. (...) o nr rej. (...), kiedy to A. Ł. poznał S. B. i jego miejsce zamieszkania. Podobnie było też z przekazaniem samochodu A. (...) o nr rej. (...) oraz A. (...) o nr rej. (...) (rocznik 1999). Świadek koronny uczestniczył również osobiście przy przekazywaniu niektórych pojazdów na rzecz K. L.. Wskazać tu należy V. (...) o nr rej. (...), S. (...) nr rej. (...), F. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...). O fakcie, że A. Ł. znał obu oskarżonych świadczy również, dokładna znajomość ich pseudonimów. Ponadto w odniesieniu do mężczyzny o pseudonimie „(...)” – „(...)” potrafił również rozróżnić dwie osoby, a mianowicie S. B., mówiąc o nim jako o (...) z L., mającym dom w podlubińskiej miejscowości O. oraz odnosząc się do (...) z N., noszącego nazwisko S. (m.in. k. 2516, 2536, 2731, akt o sygn. II K 332/05). Nie można mieć zarazem wątpliwości, że S. B. dysponował właśnie pseudonimem (...), a nie jak on twierdził (...). Świadczy o tym chociażby korespondencja kierowana do żony oraz córki w której podpisywał się jako (...), czy wypowiedź samego oskarżonego, że: „Jak mnie później nazwano (...) to już będę (...)” (k. 6676 verte). Istnieją również dowody które pozwalają powiązać bezpośrednio kradzieże dokonane przez A. Ł., z faktem nabywania skradzionych pojazdów przez oskarżonych. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem obrońcy S. B., że u oskarżonego nie znaleziono niczego, co mogłoby potwierdzić fakt zakupu kradzionych pojazdów oraz, że nie znaleziono osób które miałyby kupić kradzione samochody. Wskazać bowiem należy, chociażby na fakt, że samochód który S. B. sprzedał J. M. posiadał w elementach wyposażenia wewnętrzne elementy które miały usunięte oznaczenia pozwalające na ustalenie, z jakiego pojazdu pochodzą, a skrzynia biegów w tym samochodzie z całą pewnością pochodzi z samochodu V. (...) o nr rej. (...), skradzionego przez A. Ł.. Ponadto z tego samego samochodu pochodzi urządzenie do zmieniania płyt CD.

A. Ł. nie miał żadnych motywów do bezpodstawnego obciążania S. B. i K. L.. W sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na istnienie zatargów, czy też konfliktów pomiędzy świadkiem koronnym, a oskarżonymi. Ponadto, fałszywe zeznania A. Ł. mogłyby mieć dotkliwe konsekwencje dla niego samego. Świadcowi koronnemu przysługują bowiem nie tylko uprawnienia, ale przede wszystkim ciążą na nim obowiązki, których niedotrzymanie skutkuje pozbawieniem nadanego mu statusu i utratą niekaralności, jeśli okazałoby się, że świadek taki na przykład zeznawał nieprawdę. A. Ł. poza takimi rygorami, naraził się również na pozaprocesowe represje środowiskowe. Wskazać jeszcze należy, że złożył on obszerne zeznania, obciążające oskarżonych, zanim jeszcze uzyskał status świadka koronnego. To dodatkowo przemawia za faktem, że nie składał on zeznań tylko w związku i w celu utrzymania swojej bezkarności związanej z ww. statusem.

Obrońcy, jako podstawę do kwestionowania zeznań A. Ł., uczynili wyjaśnienia oskarżonych i zeznania innych członków grupy przestępczej, skazanych między innymi na podstawie zeznań A. Ł.. W tej drugiej grupie wymienić przede wszystkim należy A. P., M. N., D. B. (2) (P.), J. F., S. S. oraz T. S.. Sąd Okręgowy słusznie odmówił wiary zeznaniom tych świadków. Wynika to przede wszystkim z faktu, że większość z nich najpierw przyznawała się do dokonania przestępstw, następnie dobrowolnie poddawała się karze, by ostatecznie, zeznając jako świadkowie, diametralnie zmienić swoje stanowisko, twierdząc, że zostali pomówieni przez A. Ł.. Taka postawa jest wysoce nieracjonalna. Wspomniani świadkowie nie przedstawili również przekonujących argumentów dlaczego tak zmienili swoje stanowisko, wskazując głównie na chęć przyspieszenia procesu. Takie działanie można uzasadnić chociażby chęcią „odegrania się” skazanych na świadku koronnym, który swoimi zeznaniami przyczynił się do osadzenia ich w zakładach karnych. Podobnie Sąd Okręgowy słusznie uznał za niewiarygodne zeznania S. C., co wynika między innymi z tego, że świadek ten w sposób zmienny odnosił się do faktu swojej znajomości z A. Ł. i T. S.. Również, za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia samych oskarżonych. K. L. kwestionując swoje sprawstwo podniósł między innymi, że świadek koronny błędnie wskazał jakim samochodem jeździł oskarżony. Jednak pomyłka ta dotyczyła jedynie koloru – A. Ł. wskazał, że oskarżony jeździł czarnym A. (...), podczas gdy jeździł granatowym, a czarne miało stać przez okres dwóch lat na parkingu i miało nie być przez nikogo używane. Gdy dodatkowo uwzględni się fakt, że kradzione samochody odbierane były około 3-4 rano oraz, że świadek koronny kradł dużo pojazdów o różnych kolorach, można uznać zeznania A. Ł. za przekonujące, również w kwestii ustalenia jakim samochodem jeździł oskarżony. Podobnie w wyjaśnieniach S. B. można dostrzec wiele nieścisłości, takich jak chociażby twierdzenie, że A. Ł. opisując dom oskarżonego pomylił się, podczas gdy zeznania świadka koronnego znajdują oparcie w eksperymencie procesowym.

Obrońca K. L. próbował podważyć wyżej uargumentowaną wiarygodność A. Ł. również poprzez fakt nie sprawdzenia się zeznań tego świadka na gruncie innego postępowania. Wskazać należy, że nie można podważać wiarygodności świadka koronnego w oparciu o fakt, że jego zeznania nie zyskały aprobaty innego sądu, w innej sprawie, na gruncie innych realiów faktycznych. Ponadto, jak wskazuje obrońca, w tamtym postępowaniu zeznania A. Ł. nie znalazły odpowiedniego poparcie w pozostałych zgromadzonych tam dowodach. W niniejszej sprawie, jak to już wykazano, było natomiast przeciwnie. Ustaleń poczynionych postępowaniu wskazanym przez obrońcę nie można zatem w prosty sposób przenieść na grunt niniejszej sprawy. Na marginesie wskazać jeszcze należy, że zgodnie z art. 8 §1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu.

Dowodem, przedstawionym przez obrońcę K. L., kwestionującym wiarygodność A. Ł. miała być też opinia psychiatryczno-psychologiczna sporządzona w 2001 r. Wskazać należy, że powstała ona dawno, w zupełnie innej sprawie. Tym samym nie może ona rzutować na wiarygodność zeznań świadka koronnego w niniejszym postępowaniu.

Fakt powrotu świadka koronnego do przestępczej działalności, wobec tylu wyżej wymienionych argumentów, nie może samodzielnie przekładać się na niewiarygodność A. Ł.. Nie są chociażby znane motywy którymi kierował się świadek przy takim zachowaniu. Brak jest zatem bezpośredniego związku między podanym wyżej faktem, a wiarygodnością zeznań złożonych przez A. Ł. na gruncie niniejszego postępowania.

Podsumowując tą część rozważań, odnoszącą się do zarzutów apelacji obrońców, wskazać należy, że Sąd Okręgowy słusznie uznał za wiarygodne i wartościowe zeznania A. Ł.. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. jest zatem niezasadny.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut rażącej niewspółmierności kary grzywny podniesiony przez prokuratora. W ocenie Sądu Apelacyjnego zastosowana wobec oskarżonych represja karna jest trafna i uwzględnia wszystkie okoliczności wynikające z treści art. 53 k.k. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać należałoby „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Rażąca niewspółmierność zachodzi zatem wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych. W przedmiotowej sprawie obok kar grzywny K. L. i S. B. zostali również skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Całościowe uwzględnienie tych okoliczności pozwala zatem stwierdzić, że mimo, iż kary grzywny są łagodne w porównaniu z wartością obracanego mienia, to jednak nie jest to łagodność rażąca. Tym samym, zarzut prokuratora okazał się niezasadny i sąd odwoławczy nie mógł zaingerować w wysokość kar grzywny.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., uznając apelacje za oczywiście bezzasadne, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach procesu należnych Skarbowi Państwa za postępowanie odwoławcze. Tytułem opłaty zasądził od S. B. kwotę 1300 zł (na którą składa się 1000 zł z tytułu grzywny i 300 zł z tytułu kary pozbawienia wolności) oraz od K. L. kwotę 800 zł (na którą składa się 500 zł z tytułu grzywny i 300 zł z tytułu kary pozbawienia wolności). Rozstrzygając kwestię kosztów sądowych, sąd uwzględnił, że z uwagi na nieuwzględnienie apelacji oskarżyciela publicznego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze w 1/3 ponosi Skarb Państwa, w konsekwencji zasądając po 1/3 kosztów sądowych od każdego z oskarżonych.